

en anden Magt i Folkethingets Haand, som kan anvendes, men som jeg dog for min Person ikke skal tilraade at anvende fordi jeg mener, at vi aldeles ikke skulle søge at stille Sagen paa Spidsen, men at vi skulle see saavidt muligt at faae udbjødnet, hvad Uenighed og Misforstaaelse der kunde have været, fordi det dog aabenbart sikkert er allerbedst i Statens og altsaa i vort Fædrelands Tjeneste, at der bliver den bedst mulige Overeensstemmelse mellem Hs. Majestæts Regjering og Rigsdagen; men jeg skal derfor ikke bestomindre beklage, at det er kommet til et saadant Skridt ved denne udgivne foreløbige Lov. Jeg skal endnu fremhæve, at det gaaer noget videre, end man maa see i Almindelighed har lagt Mærke til; thi omkring i Landet opkræves der og er krævet, endogsaa førend denne sidste foreløbige Lov er udkommen, Skatter betalt for hele April Termin, altsaa indtil October; hvordan det hænger sammen dermed, ved jeg ikke, men jeg kunde dog ønske at vide den ærede Finantsministers Mening om, hvorledes det hænger sammen.

Finantsministeren: Hvad det sidste Spørgsmaal angaaer, da er det meget let at besvare; Skatterne forfalde den 1ste April, og den Omstændighed, at man kan, naar man gjør sig Umage derfor, trække Skattebetalingen noget længere ud, det forandrer naturligvis ikke det Lovlige i, at Skatteperioden begynder den 1ste April, det vil sige, Skatterne ere forfaldne til Betaling den 1ste April.

Tscherning: Førend jeg gaaer ind paa Forhandlingen, saa vilde jeg forstikke mig, om jeg ikke hørte rigtigt, da jeg hørte den sidste ærede Taler sige, at han havde understøttet det daværende Medlem fra Maribo i hans Forslag til at begrænde den foreløbige Lov til 31te Mai, for derved at hindre Gjentagelse af Oplosningen. (Lindberg: Ja, det var min Mening). Han har altsaa vidst, hvad han gjorde; han har villet begrænde det kongelige Prærogativ; det er den Bet, som det ærede Medlem gaaer, naar han vil skaffe Fred og Overeensstemmelse tilveie i Landet. Det vil jeg bede de ærede Medlemmer bemærke, det er Veien, man gaaer; man søger ad Omveie at begrænde de vigtigste kongelige Prærogativer,

og, naar man saa har været nødt til at benytte disse Prærogativer, og nu have vi seet, at det var heldigt de bleve benyttede, saa klager man over de Midler, der har maattet anvendes for at benytte dem; hertil er det værd at lægge Mærke. Det Forslag, at de 2 Lovudkast, som foreligge samlede, skulle stilles fra hinanden, har ogsaa min Understøttelse. Som jeg allerede tidligere har erklæret, holder jeg det for rigtigt, at vi saa hurtig som muligt faae givet Samtykke enten til den foreliggende foreløbige Lov eller til en anden, som netop fuldbyrder det Samme, og gjennem hvilken vi netop naae det samme Maal. Det vil altsaa beroe paa de ærede Medlemmer her i Thinget, hvilken af de to Veie de foretrakke at gaae. Jeg skal til 2den Behandling forelægge en Lov, som ganske svarer til denne, som ganske har samme Formaal, men kun simpelt udtaler sig som en Forlængelse af den Lov, som gaaer indtil 31te Mai. Grunden, hvorfor jeg gjør det, er, fordi jeg, ved en Votering under Omstændigheder som de nærværende, ikke vil bringe til Afgjorelse, hvorvidt en saadan foreløbig Lovs Udgivelse har været berettiget eller ikke. Jeg vil give Ministeriet den fuldstændigste Erkendelse af, at den Handling har været berettiget, saa at, naar den har været rigtig, saa ere vi fyldesigjorte med, at det har benyttet Regjeringens Magtfuldkommenhed til at handle for at naae et godt Maal i Statens Tjeneste.

Vor hele Behandling af denne Art Sager er, som den ærede Folkethingssmand fra Kjøbenhavn, der talte tidligere, sagde, af en politisk og ingen juridisk Natur. Vor Anklagemagt skulle vi ikke bruge, blot fordi vi troe, at der er begaaet en Feil, men kun naar vi troe, at den hele Stilling kræver dens Anvendelse, og i vor Ikke-Anvendelse ligger ingenlunde, at vi troe, at der ingen Feil er begaaet, men kun at vi troe, at det i dette Tilfælde og for denne Sag ikke svarer til Hensigten at benytte den. Der er Intet mindre heldigt, end under Forhold som de nærværende at bringe de almindelige Grundsaetninger til Forhandling og Afgjorelse. Man skal lade dem staae i den Stillelse, de ere, indtil den Tid, hvor man alvorlig troer at kunne gjøre Brug af dem. Jeg